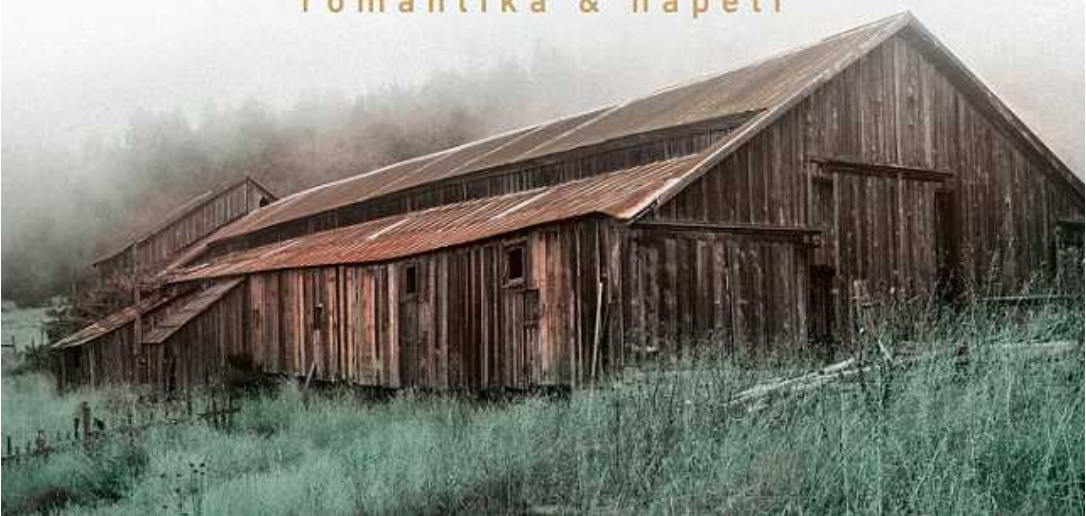

KENDRA ELLIOT

POHŘBENÍ

romantika & napětí

POHŘBENÍ

KENDRA
ELLIOT
POHŘBENÍ

MYSTERY PRESS

2017

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing, www.apub.com.

Copyright © Kendra Elliot, 2013

Translation © Kateřina Kuncová, 2017

Cover © Jan Matoška, 2017

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

ISBN 978-80-88096-54-2 (PDF)

Pro Dana, mou skálu.

PROLOG

Před osmnácti lety

Příkrčil se za hromadou dříví a skrz díru mezi poleny upřeně pozoroval malou holčičku. Vypadala na deset let, ale vyzařovala z ní suverénnost staršího dítěte. Vykračovala si k dětskému domečku nedaleko poskládaného dřeva, v náruči nesla žíhané kotě a vykládala mu o čaji a sušenkách. Na sobě měla ustřížené kraťasy a tričko s fleky od oběda.

V plastovém domečku muselo být dusno. Byl horký a suchý den, což bylo dobře. Spaní v lesích bylo posledních pár nocí příjemnější, i když horko přes den mohlo být smrtící. Dnes ráno objevil velké bílé venkovské stavení. První kontakt s civilizací za dlouhá léta. Držel se ve stínu a pomalu se proplížil co nejbliže, zatímco pozorně sledoval každý náznak pohybu na pozemku. Před hodinou zahlédl dva mladíky odjíždět v omláceném pickupu a nějakou ženu, jak pouští dvě šedé kočky ven zadními dveřmi. Vypadala laskavě.

Prahl po troše laskavosti.

Přitiskl se blíž ke dřevu, opřel si hlavu a několikrát rychle zamrkal, když se mu obraz začal rozpíjet před očima. Už několik dní necítil hlad; jídlo ho téměř nezajímalo. Chtěl jen vodu. U zadního vchodu byla hadice, jenže to bylo dobrých třicet metrů daleko. Možná by mohl poprosit ženu o pomoc. Ale nikam nepůjde, dokud se nebude cítit v bezpečí. Počká do setmění. A potom...

„Tabby! Vrať se!“

Kotě mu proletělo kolem nohou a on se chytil oběma rukama dřeva.

O-ou.

Holčička se vyřítila zpoza hromady a bleskově zabrzdila, když ho spatřila. Vykulila oči a brada jí spadla dolů. Udělala k němu dva opatrné krůčky a nespouštěla z něj oči.

Nemohl se ani hnout.

Věděl, že vypadá hrozně. Špinavé oblečení splývalo s hnědou barvou dřeva a hlíny. Pod vrstvou špíny byla jeho kůže nejspíš bílá jako lilie; se sluneční září se už dlouho nesetkala.

Modré oči děvčátka zářily zvědavostí. Pomalu se přibližovala a přejížděla pohledem od jeho holých nohou, pokrytých puchýři, až po staré tričko, potřísněné krví, jež si omotal kolem hlavy. Zastavila se necelé dva metry od něj, dostatečně daleko, aby mohla případně vyrazit pryč, nicméně nevypadala, že by ho považovala na nebezpečného. Měla pravdu. Nebyl o nic víc nebezpečný než tulení mládě.

„Mluvíš anglicky?“ zeptala se nahlas.

Kousl se do tváře. *To je její první otázka?*

„Žiješ v lesích? Kolik ti je?“ Zkoumavě si ho prohlížela.

Pomalu se postavil, opřel se o dřevo a ucítil, jak se mu nahrnula krev do hlavy. Vykulila oči. Byl hubený, přímo vychrtlý. Všimla si několik modřin a oděrek, a on věděl, že jich má na těle mnohem víc. „Ano, mluvím anglicky. Ne, nežiju v lesích. A je mi třináct,“ odpověděl skřehotavým hlasem.

Napřímila se a se zájmem se zeptala: „Jsi v pořádku?“

Jemně se prstem dotkl provizorního turbanu a trhnul sebou. „Nemáš trochu vody?“

Přikývla a upalovala do domečku. Když se znovu vynořila, opatrně nesla modrý květinový hrnek na podšálku. Ruce se mu trásly, když zvedal hrneček k rozpraskaným rtům. Teplá voda byla báječná, ale obličej se mu při polykání sraštil nezvyklou námahou. Už jen to, že mu pomohla, ho málem rozplakalo.

„Od čeho jsou ty růžové kroužky, co máš na obličejí?“

Hrnek zarachotil, jak ho položil zpátky na podšálek. *Jizvy. Cigarety. Bunkr. Příběhy, které nemohl vyprávět, aniž by tím ohrozil něčí život.*

„Mohl bych dostat ještě trochu, prosím?“ Tentokrát přinesla malou konvičku a šálek mu dolila. Napil se a sklouzl zpátky do podřepu, než mu nohy vypoví službu. Udělalo se mu mdlo. *Napil se moc rychle?* „Je tvoje máma doma?“

Přikývla. „Mám ji přivést?“

„Ano, prosím. Neříkej nikomu jinému, že jsem tady, dobře? Jenom přiveď mámu.“ Znovu se opřel hlavou o dřevo a zavřel oči. Jasně barvy mu kroužily pod zavřenými víčky a svět se s ním pomalu točil. Mluvení z něj vysálo sílu, ale dostal se ven z lesa a tahle rodina mu určitě pomůže. Teď už jen musel zůstat duchapřítomný a udržet pusu na zámeck.

„Jak se jmenuješ?“ zašeptala.

Pootevřel oči. Zvědavost z ní přímo čišela. „Chris. Chris Jacobs,“ zkrivil vyprahlé rty. „Dojdeš pro mámu, prosím?“

Otočila se a utíkala, až jí snědé nožky kmitaly.

KAPITOLA PRVNÍ

Současnost

„Žádný tisk.“ Policista vrhl na Michaela podezíravý pohled.

Oregonská farma silně zaváněla hnojem, ale žádné krávy vidět nebylo. Michael si zjistil, že stará mléčná farma je mimo provoz déle než dvacet let. Klikaté dřevěné a drátěné ploty obepínaly okraje luk, jako kdyby je stavěl opilec. Sto metrů od nich stála stodola, do které by Michael nevkročil ani za milion. Nevadilo mu riskovat, ale tahle budova vypadala, že se sesype ve chvíli, kdy na prohnuté střeše přistane pták. „Nejsem tady pracovně. Mám schůzku s doktorem Campbellem,“ zalhal Michael.

„Soudní lékař odešel před hodinou.“ Policajt si posunul krepmu klobouku a v očích se mu zračily pochyby; věděl, že Michael zmínil doktorovo jméno, aby se dostal na místo nálezu. Kolik novinářů už dnes odehnal? Odhalení zakopaných ostatků několika těl obvykle přiláká supy. Policistovo zdvižené obočí vybízelo Michaela k vymyšlení nápaditější lsti.

Naštěstí měl jednu připravenou. „V tom případě nikoli s doktorem Campbellem, ale s jeho dcerou. Doktorkou Lacey Campbellovou.“

Policajt si otřel rukou zpocené čelo a překontroloval lejstra.

Tváří mu přešel lascivní úšklebek a Michaelovi se sevřela čelist.

„Aha, s *tou*. Jo, ta tu pořád je.“

Blbec.

„Vyřídil byste jí –“

„Co jí chcete? Má plné ruce práce s vykopávkami a vyšetřováním vraždy. Nemyslím, že by chtěla, abych ji rušil, protože ji tu hledá nějaký slídlil.“

„Ježišmarjá.“ Michael přistoupil o půl kroku blíž a snížil hlas. „Vezměte do ruky vysílačku a sežeňte někoho, aby řekl doktorce Campbellové, že dorazil Brody. Bude se mnou chtít mluvit.“ Vrhł letmý pohled na zaparkovaná policejní auta a nápadné neoznačené americké sedany. „Už je tu Callahan?“

Při zaslechnutí detektivova jména policista přimhouřil oči a posunul ruku k vysílačce. „Ještě ne.“ Otočil se k Michaelovi zády a začal mluvit do vysílačky.

Už bylo načase. Michael si mnul rozpálenou kůži na krku, zatímco prahl po lahvi ledové vody. Nebo piva. Přinutí se Lacey vyjít ven a promluvit si s ním? Když byla ponořená do případu, měla tendence zapomínat na okolní svět. Telefon měla vypnutý; několikrát se jí zkoušel dovolat.

Policajt pootočil hlavu a sledoval Michaela koutkem oka, zatímco potichu hovořil do vysílačky. Michael ho ignoroval a ve vedru přesahujícím třicet stupňů si prohlížel místo nálezu. Bylo horké, suché a prašné. Při každém nádechu se mu plíce zanesly jemným prachem.

Hnědá pole byla posetá policisty v tmavomodrých uniformách. *Bože, ti musej umírat vedrem.* Malé bílé stany ukryvaly neverejné procedury před očima čmucharů i před kamerami zpravodajských vrtulníků. Příliš mnoho stanů. Hodně stanů znamená hodně těl. Vysoká postava v ochranném obleku přecházela od jednoho ke druhému.

A do prdele.

Victoria Peresová. Nezaměnitelná na jakoukoli vzdálenost. Tahle vytáhlá forenzní antropoložka by ho nejspíš dovnitř nepustila, ani kdyby ho Lacey držela za ruku. Michael vydechl horký vzduch a ucítil, jak mu po páteři stéká čůrek potu. Opět si nasadil sluneční brýle a otočil se. Možná by měl zkusit zjistit víc po telefonu a neztrácet čas dobýváním Fort Knox. Potřeboval vědět, co našli pohřbeného v zemi; nebyl tady kvůli článku do novin. Tohle bylo osobní.

„Hej!“ vyštěkl policista. Michael se ohlédl přes rameno. Muž zavěsil vysílačku na poutko a založil paže na prsou. Bicepsy se mu zavlnily

pod krátkými rukávy letní uniformy. Na jmenovce měl napsáno *Ruxton*.

„Ty seš ten zatracenej novinář, kterej udělal dusno kvůli našim přesčasům,“ ušklíbl se Ruxton. „Každej v městský radě byl pěkně naprdlej kvůli přesčasům, co nám proplácej.“

Ale ne, zase tohle. Michael na okamžik zavřel oči.

Ruxton ale zdaleka neskončil. „Kdyby nám město vysypalo prachy, abysme mohli najmout víc lidí, tak bysme nemuseli dělat přesčasy.“

„Já jsem ne—“

„Vy novináři rádi píšete titulky o tom, jak nás kdo žene k soudu, protože se praštil do hlavy při útěku před zatčením nebo si zlomil žebro, když si nechtěl nechat nasadit želízka. Nemáte tušení —“

Michael k němu přistoupil dvěma rychlými kroky a oči mu plály. „Já jsem taky ten novinář, který minulou zimu pomohl dopadnout toho hnusnýho hajzla, co vraždil policajty.“

Muž sklapnul.

„Někteří moji blízcí přátelé jsou u policie a já vaši práci plně respektuji. Nesudte mě podle toho, co se dočtete v novinách, a já udělám to samé pro vás.“

Oba muži se navzájem probodávali neústupným pohledem.

„Michaeli?“

Michael se otočil za ženským hlasem. Jeho den byl hned krásnější a na policistu zcela zapomněl. Lacey vypadala skvěle, i když unaveně. Drobná forenzní odontoložka se vysoukala z tenké zmačkané kombinézy a svírala ji mezi ukazováčkem a palcem. Nakrčila nos.

„V tomhle horku není žádný deodorant dost silný na to, aby přerazil pach těch zatracených igelitových pytlů, co musíme nosit.“

Její vřelé hnědé oči si změřily Michaela od hlavy k patě. Lacey se zamračila a zhodnotila celou scénu. Tváří jí prolétlo náhlé porozumění. Obdarovala nasupeného policistu tím nejzářivějším úsměvem a Ruxton viditelně pookřál. Sjel líně pohledem od jejích pohorek přes pěkně tvarované opálené nohy až ke krátasům a přiléhavému tílku. Vlnité

blond vlasy měla stažené do culíku a prostrčené zadní částí kšiltovky s logem fotbalového týmu Seattle Seahawks.

Michaelův nejsilnější spojenec. Žena, která mu výškou sahala sotva po ramena. Krásná, blond, svůdná, laskavá, sexy a chytrá. Měla všechno. Vysněná žena každého muže.

Policajt neměl šanci. Omotala si ho kolem prstu jako zlatý prsten na své levé ruce. Prsten zářící novotou. A se sakra velkým diamantem.

Nebyl to Michaelův diamant.

K čertu s tebou, Jacku Harpere.

Lacey blýskla na Ruxtona perfektními zuby. „Můžu ho vzít dovnitř? Doktorka Peresová ho očekává.“

Michael si odkašlal. *Victoria Peresová? To asi těžko.*

Ruxton zamrkal a podíval se na něj, jako by se vynořil z džinovy lahve. Michael se pousmál. Lacey tak na muže působila. „Musí před vstupem podepsat formulář. Tady.“ Ruxton vrazil Michaelovi do ruky lejstra s kyselým úšklebkem na rtech. Všiml si prstenu.

Lacey na Ruxtona mrkla a strkala Michaela k nakloněné stodole. Poté, co ušli nějakých šest metrů, její kroky značně zpomalily. Michael ji zastavil a jedním prstem jí zvedl bradu, aby si důkladněji prohlédl něco, čeho si policista nevšiml. Temné stíny pod očima a zarudlá oteklá víčka.

„Je to špatné?“ Stiskl rty do úzké čárky. Jen něco skutečně hrozného dokázalo vyvést z míry ženu, jako je ona.

Zavřela na chvíli víčka a veškeré hrané koketování bylo to tam.

„Jsou to samé děti, Michaeli. Všichni do jednoho.“ Trhaně se nadechla. „Původně byla nahlášená jen jedna kostra, ale pátrací pes nachází další a další.“

Žaludek se mu sevřel hrůzou. *Ne, to ne.* „Jak je to dlouho?“

Lacey zavrtěla hlavou. „Nevím, kdy zemřely. Nějakou dobu to bude. Byly pod zemí dost dlouho na to, aby z nich zbyly jen hnědé kosti.“ Do čokoládových očí jí vhrkly slzy, jak si otřela nos zaprášeným zápěstím. „Zatím jsme našli sedm těl. Jsou tak malí...“ Její hlas se vytratil.

Oběma rukama jí sevřel ramena. „Nějací chlapci?“ zeptal se ochraptěle. Cítil, jak mu tuhne krev v žilách. Několik dětí... Něco hluboko uvnitř mu říkalo, že tohle bylo to místo. *Bylo to tady.*

„No, ano. Alespoň dva. U těch nejmladších nejde pohlaví lehce rozoznat. Zatím vycházíme z toho, co jim zbylo z vlasů a bot...“ Oči se jí rozšířily a chytila ho za paže. „Proboha, Michaeli. Omlouvám se. Vůbec mě nenapadlo... Snad nemyslíš...“

„Pořád na to myslím, Lace. Kdykoli slyším o dětských ostatcích, myslím na to.“

Přistoupila k němu, přitiskla tvář na jeho hrud' a rukama ho pevně objala kolem pasu. Michael sklonil hlavu a přál si, aby mu její kšiltovka nestála v cestě. Chtěl zabořit nos do jejích vlasů, ztratit se v ženské vůni a prostě zapomenout. Dokázala na něj mít takový vliv, ale on už si ho nesměl nárokovat.

Daniel! Mozek křičel bratrovo jméno, obraz jeho tváře mu rotoval lebkou. Obraz, který se po dvaceti letech pomalu rozplýval. Pevně stiskl víčka ve snaze ho znovu zaostřit, přivést k životu.

„Ústav soudního lékařství má Danielovy dentální záznamy, že?“ Lacey popotáhla nosem a poodstoupila, aby se mu podívala do očí.

Zmohl se pouze na příkývnutí.

„Zkontroluji jeho záznamy jako první, Michaeli.“ Vytáhla z kapsy telefon a zapnula ho. „Poprosím Saru, aby je hned naskenovala a poslala mi je. Tak aspoň budu moci vyloučit shodu s těly, která jsme našli doteď.“ Strnula uprostřed vytáčení čísla. „Nevím, kolik jich tam najdeme... Něco mi říká, že tam těch dětí je víc.“

„Je jich tam osm,“ zašeptal.

KAPITOLA DRUHÁ

Michael se nedokázal uvolnit. Vytáčelo ho nečinně sedět, zatímco ostatní pracovali jako diví. Chtěl se zapojit a pomoci, jenže při odkrývání hrobů neměl jak.

„Proč nejdeš domů?“ zeptala se ho Lacey po desáté. „Zavolám ti, když na něco přijdeme. Nemá smysl, abys tu seděl a čekal. Nic tím neurychlíš.“ S rukama opřenýma v bok probodávala Michaela pohledem. Ani se nehnul a dál ve stínu jednoho z malých stanů hladil německého ovčáka.

Potřásl hlavou, vyhnul se jejímu pohledu a zabořil ruku do Queeniny jemné srsti. Fena spokojeně oddechovala, jazyk volně visící z tlamy. Pravidlo číslo jedna při hádce s Lacey: *Bud' zticha*. To ji přivádí k šílenství.

Pozoroval, jak si její snoubenec v posledních pár měsících tento trik postupně osvojoval. Zpočátku se ten blbeček snažil hádku s Lacey vyhrát. Nemožné.

Podrážděně obrátila pozornost zpátky k drobounké čelisti, kterou jí před okamžikem vložil jeden z techniků do ruky. „Moc mladý,“ zamumlala a Michael se uvolnil. Nepatrně.

Spokojený pátrací pes, kterého hladil, před třiceti minutami označil další místo, a ta amazonka Peresová dohlížela na začátek výkopových prací. *Sakra úžasnej pes*. Michael viděl za život mnoho, ale sledovat, jak pes zachytí závan smrti pod zemí, ho fascinovalo.

Psovodka, prošeďivělá praktická žena, která víc mluvila, než mlčela, systematicky procházela okolí. Vtom se fena zničehonic posadila a odmítla se pohnout. *Zásah*. Sherrine ji podrbala na hlavě, objala ji a jemně

odtáhla stranou. Kývla na jednoho z policistů a ten na třech místech zarazil do země tyč, a vyhloubil tak tři několik desítek centimetrů hluboké díry poblíž nálezu.

Michael přemýšlel, kolikrát asi Sherrine s policistou podstoupili tento morbidní rutinní krok. Teď žena znovu prováděla Queenie okolo děr; fena začenicchala, ihned se posadila a ani se nehнула.

Nebylo pochyb.

„Díry vypustily ven intenzivnější pach,“ zašeptala k němu Lacey. Policista okamžitě vytasil sloupky a pásku a vytyčil další smutný čtverec. Kriminální technici obsypali prašnou farmu jako mravenci. Oregonská státní policie poslala na místo každého, koho mohla. Případ dětských koster vtáhl všechny do práce.

Michael netrpělivě hladil Queenie a čekal na výsledky posledního nálezu. Sherrine se vrátila se třemi lahvemi vody. „Máte žízeň?“

Michael přikývl a jednu si vzal. Lacey popadla druhou a zaryla patu do jeho boty. „Co... díky za tu vodu, Sherrine,“ zabručel.

Žena se zachechtala a mrkla na Lacey. Potom vytáhla z batohu skládací misku a naplnila ji polovinou vody ze své lahve.

„Vy nepracujete pro státní policii, že ne?“ zeptal se Michael.

Sherrine zavrtěla hlavou. „Soukromý pracovník. S Queenie jsme už hodněkrát pomohly. Státní policie, okrsky celého státu a minimálně deset dalších států.“ Hovorná žena se na chvíli odmlčela a tiše počítala na prstech. „Vlastně třináct dalších států. Minulý měsíc jsme měly jeden vzrušující případ ve Washingtonu. Nikdy jsem oficiálně necvičila Queenie na vodu. Trénovaly jsme to, ale nikdy jsme to nepotřebovaly v praxi. Našla pohřešovaného člunaře zaseknutého mezi kameny šest metrů pod vodou.“ Žena svraštila čelo. „Samozřejmě bylo pozdě. Byl pohřešovaný tři dny. Hledaly jsme těla v Idahu, Nevadě...“

„Co Dvojčata v New Yorku?“ Michael se nemohl nezeptat.

Na vteřinu mu věnovala prázdňý, smutný pohled a potom uhnula očima. „Ano.“

Víc neřekla a stan naplnilo ticho.

„Omlouvám se,“ zamumlal Michael. *Idiot.*

„Doktorco Campbellová?“

Lacey při zaslechnutí hlasu doktorky Peresové vyskočila na nohy. Vysoká žena se jim přiblížila za záda, aniž by si jí všimli. „Chci, abyste se na něco podívala.“ Victoria Peresová vrhla na Michaela nevráživý pohled, ale neřekla ani slovo. Lacey se za něj u Peresové přimluvila. Když se dozvěděla o jeho bratrovi, dovolila mu tam zůstat, ale dostal přísnou přednášku o tom, že se musí držet dál od míst činu. Michael vážně přikývl a odvětil: „Samozřejmě, Vicky.“

Přisahal by, že zavrčela.

Lacey se mezi ně bleskově vložila a odvedla pozornost doktorky, aby sama následně udělila Michaelovi vzteklou lekci.

Obě ženy byly lehce vznětlivé. A on se potřeboval odreagovat od toho, co našli pod zemí.

Tentokrát mlčel. Pořád si nadával za otázku, kterou položil Sherrine.

Aniž by se podívala Michaelovi do očí, doktorka Peresová suše oznámila směrem ke skupině: „Je to dospělý člověk. Žena.“ Vypocho- dovala ven ze stanu.

Lacey ji následovala a vrhla na Michaela rychlý pohled: *Ani se nehni. Žádný problém.* Michael si oddechl. Dospělý. Ne další chlapec.

Sherrine se vedle něj protáhla. „Myslím, že půjdeme.“ Zatleskala na Queenie, která se jí držela po boku. „Máme hotovo.“

Hotovo? „Počkejte chvíli. Nemůžete mít hotovo.“ Michael vyskočil na nohy. Pot řinoucí se mu vzadu po krku ignoroval. „Je jich tam víc.“

Žena přestala prohlížet obsah batohu a vzhlédla. „Ne, jsem si jistá, že jsme našly všechno. Procházely jsme s Queenie farmu celý den. Pokud se policie nerozhodne pročesat také les na jižní straně, tak máme hotovo. Vypadá to, že všichni byli pohřbeni v bezprostředním okolí.“

„Je jich tam víc. Musí tam být ještě jeden.“

Žena zamrkala. „A to víte jak...?“

„Protože... protože...“ Naklonil se blíž. „Zmizelo devět dětí. Jednomu se podařilo utéct. Ostatní už nikdy nikdo neviděl.“

„O čem to proboha mluvíte?“ Sherrininy ruce zamrzly na zipu batohu.
„Jak dlouho tady žijete?“ Michaelovo srdce zběsile tlouklo, div neprorazilo hrudní koš.

Žena pokrčila rameny. „Osm let.“

S námahou polkl. „Před dvaceti lety zmizelo devět dětí a řidička autobusu. I ten autobus. Jeden chlapec se objevil napůl mrtvý o dva roky později a nepamatoval si, co se s ním stalo. Ostatní jsou stále nezvěstní. Právě jste našli sedm dětí a jednoho dospělého. Tohle musí být ono. *Musí.*“

„Myslíte, že doktorka Peresová před chvílí mluvila o té řidičce?“

Michael naléhavě přikývl. „Někde tu musí být pohřbené ještě jedno dítě.“

Sherrine vypadala, že každou chvíli vybuchne rozčilením. „Jak to, že mi o tom nikdo neřekl? Všichni kromě mě vědí, co hledáme?“

„Ne, všichni ne,“ ozval se nový hlas. „A u toho to taky zůstane.“

Michael se otočil za mužským hlasem a ocitl se tvář v tvář Masonu Callahanovi, detektivovi z oregonského Oddělení závažných zločinů. Michael automaticky pohlédl Callahanovi přes rameno na jeho nerozlučného partnera, detektiva Raye Lusca. Ray se na něj zakřenil bílými zuby a v očích mu hrálo pobavení nad Michaelovým překvapením.

„Páni detektivové. Čekal jsem, kdy se ukážete,“ donutil se Michael klidně pronést.

„Jsme na nohou od včerejšího prvního nálezu, Brody. Nevěděl jsem, že vám máme podávat hlášení. Co, do prdele, děláte na místě činu?“ V Callahanových tmavě zelených očích pod kovbojským kloboukem se nebezpečně blýskalo.

Lusco potlačil zakašlání.

A sakra.

„Jak vydržíte v tom klobouku v takovém vedru?“ zeptal se Michael. Detektiv alespoň vyměnil svůj obvyklý černý plsták za vybledlý slámák. Vysoké boty s ocelovou špičkou a oprané džíny tvořily zbytek uniformy. Lusco byl jako obvykle vymóděný, tentokrát v khaki kalhotách

a úpletovém triku s krátkými rukávy. Michaela napadlo, jestli záměrně sladil pásek s botami. Nepochybně ano.

Michaelovi nikdo doopravdy nenaháněl strach, nicméně postarší detektiv v kovbojském klobouku by stál na jedné z prvních příček žebříčku. A Vicky Peresová ještě o příčku výš. Ne že by to někdy dal některému z nich najevo.

„Kdy se konečně přestanete oblékat jako skejták? Kolik vám je, třicet pět nebo čtrnáct?“ vypálil Callahan.

Michael měl tušení, že detektiv přesně ví, kolik mu je. I kterého dne se narodil.

Poprvé přišel do kontaktu se státní policií loni v zimě, když Lacey pronásledoval vrah. Michael se nacházel na správném místě ve správný čas, když detektivové potřebovali okamžitou pomoc. Poděkovali mu někdy? Poslali vzkaz? Kdepak.

„Tohle jsou ta pohřešovaná děcka z Condonské akademie. Vy to víte,“ prohlásil klidně Michael.

„Nevíme ani hovno. Máme tu pár dětských těl. To neznamena, že to má automaticky něco společného s vaším bratrem.“

Callahan přesně věděl, proč tam Michael je.

Callahan se také domníval, že to je onen zmizelý autobus, a Michaelova přítomnost na místě činu ho ani trochu nepřekvapovala. Nejspíš se divil, proč mu to trvalo tak dlouho. Ten zatracený detektiv pravděpodobně znal všechny příbuzné pohřešovaných dětí z autobusu. Nejsmutnější oregonská záhada stále vrtala policii hlavou.

Devět dětí z elitní soukromé Condonské akademie. Jely ze školního výletu do budovy parlamentu, ale zpátky do školy se nikdy nevrátily. Ani děti. Ani řidička. Ani autobus.

Až do dne, kdy se o dva roky později třináctiletý Chris Jacobs vynořil z lesa na druhé straně Kaskádového pohoří. Kost a kůže. Na pokraji smrti. Bez vzpomínek.

„Myslíte si, že je to ono,“ konstatoval Michael.

Luscův telefon zapípal a on poodešel, aby hovor přijal.

Michael opětoval Callahanův upřený pohled a všiml si, že policistův výraz na okamžik změkl. „Nevíme,“ zopakoval opatrně Callahan. „Co mi říká intuice a co tvrdí fakta, mohou být dvě různé věci.“

„Callahane.“ Lusco zíral na displej telefonu. Zvedl obličej, ve kterém se zračil úžas. „Zrovna našli polorozpadlý autobus v lese čtyři sta metrů na jih odsud.“

Michael se podíval na Callahana. „Co vám říká intuice teď?“

KAPITOLA TŘETÍ

„Já tomu nerozumím. Jestli to je skutečně to místo... kde je... Daniel?“ zašeptala Michaelova matka.

Michael jí to nechtěl říkat. Nevypadala dobře. Už dlouhé měsíce nevypadala dobře, a Michael se nedokázal vypořádat se skutečností, že by Cecilia Brodyová mohla zemřít. Senátor seděl vedle ní na obrovské posteli a svíral její ruku. Nikdy nebyl „Táta“ nebo „Otec“. Byl „Pán“ nebo „Senátor“. Michael si to oslovení vždy představoval s velkým písmenem a jako dítě to tak často i psal.

Ta neduživá žena v posteli nemohla být jeho matka. Michael zavřel oči. Jeho matka byla primářka chirurgie v prestižní fakultní nemocnici, která stála na kopci s výhledem na Portland. *Byla* primářka, připomněl sám sobě. Odstoupila, když se dozvěděla diagnózu. Během posledních tří měsíců strávil Senátor v Oregonu víc času než kdy předtím. Michael často přemýšlel, co by otce donutilo opustit Washington na delší dobu. Cecilia se odmítla vzdát důležitého místa v nemocnici, když byl její manžel zvolen, takže Maxwell Brody dvacet pět let létal tam a zpátky napříč celou zemí.

Cecilia byla silná žena a věnovala veškerou energii nemocnici. Výchovu dvou synů svěřovala do rukou chův a soukromých škol. Pracovala dlouho do noci a létala do Washingtonu, když se manžel potřeboval ukázat na veřejnosti. Teď trávila devadesát procent času v ložnici; v ložnici, ve které se Michael vždy cítil jako v předraženém hotelu, kde se nesluší šlapat na luxusní koberce. Stočil pohled dolů a přesunul chodidla na dřevěnou podlahu.

„Pořád pátrají, že?“ vyštěkl Senátor. „Ještě neskončili?“

Michael přikývl. „Jakmile včera našli ten autobus, rozšířili prohledávané území. Pořád hledají ještě jedny ostatky... Danielovy.“

Cecilia se opřela o bledě růžové polštáře a zavřela oči. Senátor zabodával oči do Michaela a ten mu pohled klidně oplácel. Senátor měl ve zvyku vinit posla špatných zpráv, ale Michael se naučil to nevnímat. Ve zlostném pohledu se zároveň zračila oddanost manželce. To bylo dobré. Oddanost je fajn.

Škoda, že jí nezbylo víc pro ostatní.

Objevení ztraceného autobusu poblíž farmy znamenalo velký obrat v případě. Michael viděl, jak se někteří policisté plácají po zádech a jiní líčí starý příběh mladším kolegům. Callahan a Lusco se takřka rozeběhli k místu nálezu. Daleko v lesích jižním směrem se nacházela stará kůlna, která dvacet let ukrývala smutné tajemství. Školní autobus byl krátký, nebyl to jeden z těch ohromných dlouhých autobusů, jimiž jezdila většina dětí. Michael školní výlety nesnášel, protože cizí lidé předpokládali, že v autobuse jedou postižené děti. Akademie vlastnila pouze tento vůz, nenabízela autobusové služby. Všechny děti měly odvoz do i ze školy zajištěný soukromě. Některé v limuzínách. Michaela s Danielem obvykle vezl správce domu nebo zahradník.

Chatrná bouda se na autobus zřítila. Vrstva mechu, křoví a přerostlé stromy skrývaly budovu před náhodnými kolemjdoucími. Ne že by kolem někdy někdo procházel. Polorozpadlé stavení bylo zcela izolované. Úzká příjezdová cesta pravděpodobně nebyla použita od chvíle, kdy byl autobus opuštěn. Schován.

Žádné děti v něm nebyly.

Senátor promnul ruku své ženy a ta otevřela oči. Setkali se pohledem. Obdařila ho sotva patrným konejšivým úsměvem. Důvěrná chvíle se protahovala a Michael měl pocit, že zcela zapomněli na jeho existenci. Ten pocit dobře znal.

Milionkrát poslouchal, jak jeho rodiče tvoří krásný pár. To se nezměnilo. Otec byl vysoký, s vlasy prokvetlými stříbrem, a působil impozantním dojmem, umocněným přímým pohledem zelených očí,

stejných, jaké měl Michael. Cecilia byla elegantní a útlá, vždy perfektně oblečená, a často překvapovala lidi, kteří ji neznali, ocelově pevnou vůlí, skrývající se za mírným zevněškem. Úspěšní. Bohatí. Perfektní.

Jedinou trhlinou v jejich dokonalých životech bylo zmizení mladšího syna, Daniela. Michaelovi bylo třináct a Danielovi jedenáct let, když beze stopy zmizel i se skupinou spolužáků. Michaelovy vzpomínky na to období byly mlhavé. Policisté, zprávy, kamery, novináři, další policisté. Únos syna oregonského senátora ovládl první stránky novin na několik týdnů. Potom rozruch utichl. Nikdo už ztracené děti ani řidičku neviděl. Některé zdroje hlásily, že byl autobus spatřen v Mexiku, Kanadě a Brazílii, ale žádná z těchto informací se nepotvrdila.

Chris Jacobs se objevil o dva roky později a celý příběh opět vyplul na povrch. Chlapec ale ničemu nepomohl. Strávil pár měsíců v nemocnici, chvílemi v kómatu, a dalších několik měsíců chodil na terapii kvůli poranění hlavy. Chrisovi rodiče si hlídali soukromí a drželi si kamery a reportéry od těla.

Michael toho kluka nesnášel. Proč zrovna *on* přežil? Proč ne Daniel?

Matka dlouhé měsíce procházela domem jako ve snu; otec zuřil a trávil hodiny v pracovně při schůzkách se svým bratrem Phillipem, s detektivy i s dalšími politiky. Michael se schovával za dveřmi, poslouchal a doufal v dobré zprávy, ale ozývaly se jen rozčilené hlasy. Strýček Phil se stal mluvčím rodiny; Senátor nebyl schopen mluvit o Danielovi na veřejnosti a udržet klidnou mysl. Phillip Brody byl čerstvě zvolený státní zástupce. Díky tragédii se stal středem pozornosti. Navrhl nový trestní zákoník a využil Danielova případu k tomu, aby ho protlačil ke schválení. Volební bohové byli strýčku Philovi naklonění a pomalu ho postrkovali nahoru po politickém žebříčku až do sídla guvernéra, kde se vyhříval na výsluní poslední čtyři roky.

Novinářská smršť zatím neudeřila, ale Michael věděl, že brzy přijde. Cítil, že nebude trvat dlouho a objev prorazí na titulní stránky i do celostátních zpráv. Tentokrát se nacházel v pozici, kde byl schopný

situaci ohlídat a matku ochránit. *Oregonian* nevytiskne nic bez jeho svolení. Nebo ještě líp, nikdo krom něj o tom psát nebude. Editor deníku ví, že Michael dokáže popsat situaci v objektivním světle, a postaví se za něj. Dlouhá léta solidní spolupráce a ocenění za investigativní žurnalistiku se mu teď vyplatí. Nastala chvíle, aby si řekl o vrácení všech službiček, které mu kdo dluží.

Vytáhl z kapsy neodmyslitelný digitální diktafon a zapnul ho.

„Co si, k čertu, myslíš, že děláš?“ zaburácel Senátor. „Tohle není vhodná chvíle na interview.“

Cecilia vypadala jako zraněné kotě.

„Pustíme se do toho,“ oznámil suše Michael. „Víte, jak to funguje. Chcete radši mluvit s tiskem nebo se mnou?“

„Zavolej Evelyn,“ odsekl Senátor. „Hned.“

Michael už s otcovou tiskovou mluvčí hovořil. „Evelyn souhlasila, že bude nejlepší, když s vámi promluví první já. Ona bude mít plné ruce práce s televizními reportéry. Já se postarám o většinu tisku.“

Senátor už už otevíral ústa, ale zase je zavřel, když mu Michaelova matka pevně stiskla ruku.

„Jsem si jistá, že Michael ví, co dělá,“ prohlásila klidně.

Michael vyslal k matce vděčný pohled.

„Jestli chceš s někým mluvit, najdi toho kluka, Jacobse.“ Otcův hlas při vyslovení toho jména lehce přeskočil. „Možná si po dvaceti letech na něco vzpomene. Možná z něj objevení tolika hrobů vytřeše nějaké vzpomínky.“ Z jeho slov čpěla zášť. Senátor nikdy chlapci neodpustil, že přežil, zatímco jeho syn je stále nezvěstný. A věřil, že ten kluk neprozradil vše, co věděl, že ho rodiče přehnaně chránili a policie byla při výslechu příliš shovívavá.

„Najdu.“ Chris Jacobs byl další na seznamu. Hned po rodičích. Odsunul křehce vypadající židli od matčina stolu a opatrně se posadil, na srdci těžký kámen. Díval se na otce s matkou a v ústech měl sucho. Bože, tohle bude strašné. Zhluboka se nadechl.

„Vím, že jste ten příběh vyprávěli už tisíckrát, ale se mnou jste

o tom nikdy nemluvili. Potřebuju slyšet všechno, co se odehrálo před dvaceti lety. Včetně každé postranní myšlenky či podezření, které jste kdy měli o tom, kdo tohle mohl udělat.“

„Můžu se na to posadit?“

Tentokrát Callahanův hlas Michaela ani trochu nepřekvapil.

Mason stál za dveřmi pár vteřin. Dost dlouho na to, aby poznal, že doktorka je unavená, senátor vzteklý a novinář vzal situaci pevně do rukou.

„Madam.“ Mason kývl hlavou nejdřív k paní Brodyové a potom k jejímu manželovi. „Senátore. Jmenuji se Mason Callahan, Oregonská státní policie, Oddělení závažných zločinů. Také bych s vámi rád hovořil.“ Chtěl si nasadit kovbojský klobouk zpátky na hlavu, ale potom usoudil, že bude vhodnější ho odložit na stůl za Brodym. Novinář se ani nepohnul, když Mason promluvil.

Mason se s doktorkou a senátorem ještě nesetkal, ale věděl, kdo jsou. Tvář senátora Brodyho byla v oregonské politice za poslední tři desetiletí dobře známá a doktorka Brodyová byla v okolí Portlandu proslulá svou prací pro charitu a důležitou pozicí na lékařské fakultě. Mason věděl, že je vážně nemocná, přesto ho její vzhled šokoval. Vypadala jako vyzáblá skořápka té silné energické ženy, kterou znal z novin a televize. Rakovina? Mason si nemohl vzpomenout, co se jí stalo. Možná něco s ledvinami?

„Kde jste nechal svůj stín?“ Novinář povstal a překvapil Masona napřaženou rukou. Mason jí potřásl, vděčný za smířlivé gesto v přítomnosti nedůvěřivých rodičů.

„U Carlingových.“ Elizabeth Carlingové bylo osm, když zmizela společně s ostatními dětmi z autobusu. Mason zaslechl, jak doktorka Brodyová zalapala po dechu.

„Byla identifikována?“ zeptal se Michael.

„Vaše přítelkyně předběžně určila její totožnost. Tuším, že to děvče mělo rovnátka na horních zubech a specifické zvápenatění stoliček,

zaznamenané zubařem kdysi dávno.“ Rovnátka v osmi letech? To Masonovi nešlo do hlavy. Odontološka Lacey Campellová pokrčila rameny a konstatovala, že někteří ortodontisté rovnají zuby ve dvou fázích. První u malých dětí a druhá po vypadnutí mléčných zubů.

„Daniel?“ Senátor Brody konečně promluvil. Klouby na prstech, jimiž svíral manželčinu ruku, měl bílé.

Mason zavrtěl hlavou.

„Není to moje přítelkyně,“ zamumlal Michael.

Mason pocítil výčitky svědomí kvůli tomu, jak do novináře rýpnul. Špatný čas, špatné místo. „Omlouvám se.“ Michael rozpačitě přikývl a Mason zahlédl, jak mu očima probleskla lítost. Je na hovno, když chlapovi někdo vyfoukne ženskou pod nosem. Věděl to z osobní zkušenosti.

„Pokud to nevádí, rád bych si poslechl odpovědi na otázky vašeho syna.“

Přestože senátorův výraz jasně dával najevo, že mu to vadí, neřekl nic. Mason tázavě pozvedl obočí k doktorce Brodyové, aby začala. Žena si otřela oči a spustila.

Probírali to celou hodinu, ale Mason se nedozvěděl nic, co by už předtím nevyčetl ze starých policejních záznamů a novinových článků. Michael Brody kladl otázky a z jeho frustrace bylo znát, že je na tom stejně. Mason nechal Brodyho vést většinu rozhovoru. Novinář byl rázný a pokládal tytéž otázky, které se Masonovi honily hlavou. Zdálo se, že rodiče jsou k synovi otevřenější. Mason si psal poznámky a přál si, aby tu byl Ray a dělal to za něj. Mason se lépe soustředil, když nemusel zároveň poslouchat a psát. Sklouzl očima k Michaelovu diktafonu. Poprosí ho, aby rozhovor překopíroval a poslal Rayovi e-mailem. Mason si s počítači nerozuměl. Ray si dokonce obvykle poradil s úkony přesahujícími základní uživatelské znalosti.

„Nikdy jsme se nedozvěděli, jestli pachatel šel pouze po jednom z dětí nebo po všech,“ vmísil se Mason do rozhovoru potom, co se Michael odmlčel. „Nejdřív jsme čekali vydírání a žádost o výkupné

vzhledem k tomu, z jakých společensko-ekonomických poměrů děti ve třídě pocházely. Motivy trestných činů se obvykle točí okolo peněz, drog a sexu.“ Doktorka Brodyová zesinala. Při pomyšlení na věk dětí se i Masonovi dělalo zle z možnosti, že by pachatele mohl vést k činu sexuální motiv. „V případě, že by Daniel měl být hlavním cílem... napadl vás za ta léta kdokoliv, kdo by něco takového mohl udělat?“

Doktorka Brodyová uhnula pohledem a mnula cíp povlečení v sevřené pěsti. Za poslední hodinu jí několikrát vytryskly slzy a Mason věděl, že k tomu brzy dojde znovu. Přejel pohledem na senátora. Vysoký muž seděl na posteli vedle manželky; ramena, obvykle strnule rovná, v průběhu rozhovoru pomalu padala dolů. Opětoval Masonův pohled. „Ne, nikdo.“

Doktorka neřekla nic.

„Má žena je unavená. Skončili jsme?“ zeptal se senátor svého syna. Mason při zaslechnutí vyčítavého tónu zbystřil a všiml si, jak Michaelovi ztuhla záda. Novinář přikývl a postavil se. Zdvihl Masonův klobouk a podal mu ho.

Mason náznak pochopil.

Potřásl senátorovi rukou a rozloučil se. Beze slova následoval Michaela bludištěm chodeb velkého domu ven do spalujícího vedra. Otřel rukou pot, který mu okamžitě vyskočil na čele, a nasadil si klobouk. *Hrome*. Sedm večer a teplota pořád nespadla pod pětatřicet stupňů.

Mason se zastavil vedle Michaela na široké terase, obepínající dům, a upřel pohled na panorama Portlandu.

Okouzlující výhled.

Jaké asi bylo vyrůstat v tak bohaté rodině? Přestože Michael Brody pocházel z jedné z nejvýše postavených rodin v zemi, nedával to najevo. Vždycky měl přerostlé vlasy a oblékal se, jako by trávil většinu života v plážovém baru. Až na hodinky. Mason věděl o hodinkách kulové. Zajímalo ho jenom, jestli fungují. Ale Ray jednou prohlásil, že Brodyho hodinky musely stát tak třetinu Masonova ročního platu. *Hrubého platu*.

Masonovi to nešlo na rozum. Otočil pohled zpátky k černému range roveru na příjezdové cestě. *No jo vlastně.* Zapomněl na to auto. Další náznak toho, že Michael není plážový povaleč, za kterého se vydává. A v neposlední řadě také magisterský titul z mezinárodních vztahů a ekonomie, investigativní články o roce stráveném s motorkářským gangem, běhání s těmi zatracenými býky ve Španělsku a skákání ze všeho, co létalo.

„Neříkají nám všechno,“ oznámil rádoby plážový povaleč.

Mason přikývl. Brody zamyšleně mhouřil zelené oči. Mozek skrývající se za nimi byl jeden z nejbystřejších, s jakými se kdy Mason setkal. Škoda, že měl tenhle chlapík problém držet se pravidel. Nebo poslouchat autority. Oregonské státní policii by se někdo jako Brody hodil. Nebo CIA. Jenže Brody radši dělal věci podle svého.

„Souhlasím,“ odpověděl Mason.

Chvilí ani jeden z nich nepromluvil. Mason se podíval na své levné hodinky. „Musím jít.“ Vydal se po schodech dolů a Brodyho nechal stát za sebou.

„Callahane.“

Mason se otočil.

„Přijdu na to, co se Danielovi stalo.“ Brody se na něj upřeně díval.

Mason přikývl beze překvapení. Věřil, že přesně to Brody udělá. Možná dřív než on sám.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Jamie pověsila klíče na háček u telefonu a s úsměvem odložila kabelku na polici. Léto zbožňovala. Blížila se devátá večerní a venku bylo pořád světlo a příjemně teplo. Měla ráda, když děcka zaplnila chodby její základní školy, ještě radši ale měla letní klid a zkrácenou pracovní dobu. Teplá odpoledne a večery byly její. Žádné schůzky s rodiči, žádné poučování o tom, že být spolužáky není správné, žádní naříkající učitelé. Položila si ruce na kříž, protáhla se a vtáhla do nosu vůni čerstvě posekané trávy z louky přes ulici. Její nejoblíbenější letní vůně. Hned po grilovaném bifteku.

Začaly se jí sbíhat sliny. Otevřela lednici, vyndala z ní dietní colu a svařtila obočí nad řídkou nabídkou v příhrádkách. Jogurt, sýr a mléko. Mléčné výrobky bychom měli, ale to je asi tak všechno. Chopila se citronového jogurtu a skopla z nohou žabky na rohožku u dveří do garáže. Nezávislost jí vyhovovala, ale občas si přála, aby měla důvod uvařit pořádné jídlo. Maso a těstoviny a chléb s křupavou kůrkou. Pořádnou porci. Jednou do měsíce se scházela s kamarádkami na večeři a sklenku vína, aby probraly, jak se jim daří. Zbytek měsíce žila o proteinových tyčinkách, suchých cereáliích a ovoci.

A jogurtu, spoustě jogurtu.

Podívala se na žlutou krémovou hmotu. Potřebovala změnu. Pracovat, jíst, cvičit, uklidit doma, posekat trávník. Pravidelný a pohodlný program, i když trochu nudný. Vrhla letmý pohled na kalendář. Příští týden měla volno. Měla v plánu vymalovat své dvě ložnice, ale možná by místo toho mohla vypadnout z města. Udělat něco jiného, neplánovaného. Třeba jet na pláž a jen tak si tam číst. Heather

naléhala, aby ji navštívila v Bendu. Mohla by přejet Kaskády a opalovat se s Heather v suchém, spalujícím horku středního Oregonu.

Vyláchl prázdný kelímek od jogurtu a dala ho mezi plasty. Lžička putovala rovnou do myčky. Komu to namlouvá? Čísla na kalendáři se jí vysmívala. Příští týden bude malovat. Je to potřeba.

Zadrnčel zvonek. Jamie došla ke dveřím a nakoukla skrz kukátko. Muž. Velký. *Neznámý*. Její žaludek přestal zpracovávat jogurt.

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptala se přes dveře.

Nadzdvihl levé obočí a zlehka se usmál. Bezprostředně okouzující. A vypracovaný. V žaludku se najednou ozval jiný pocit.

„Michael Brody. Jsem z *Oregonianu*.“ Zalaminovaná průkazka překryla výhled ze špehírky.

Na Jamie to neudělalo žádný dojem. Každý si mohl vyrobit věrohodně vypadající průkaz a tenhle chlap v kapsáčových kratasech a přílehavém tričku moc věrohodně nevypadal. Ale jméno na průkazu znělo povědomě...

„Co chcete?“ Neměla v úmyslu dveře otevřít.

„Hledám vašeho bratra Chris.“ Spustil průkazku a podíval se přímo do kukátka.

Jamie ztuhla. Tohle už snad ne. Každých pár let se odněkud vynořili novináři a policisté, zabývající se odloženými případy, aby jejího bratra obtěžovali. Hrudník se jí sevřel rozčilením.

„Tady nebydlí.“

Mužovo obočí stouplo o kousek výš. „Já vím. Kde bych ho našel?“

Jamie zadusila smích. Copak si myslí, že je blbá?

Mužovy rty sebou při tom zvuku trhly. „Vy jste Jamie Jacobsová?“

Zamrkal na ni, nebo se jí to zdálo? Spolkla další uchechtnutí. „Ne.“

„Mám zavolat policii, protože jste v jejím domě?“

Jamie si odfrkla.

Tvář novináře zvážněla. „Našli ten autobus,“ oznámil klidně.

Jamie odskočila ode dveří, srdce až v krku. *Do prdele*. „A co ty děti?“ zašeptala.

Slyšel ji. „To vám povím, když otevřete. Už víte, kdo jsem?“

Jeho jméno se jí odráželo v hlavě jako ozvěna a najednou jí to došlo. Brody. Jedno z těch dětí. Znovu přitiskla oko ke špehírce. Z tváře Michaela Brodyho se vytratil veškerý výraz a ona v ní okamžitě spatřila podobu s oregonským senátorem Brodym.

Byl to bratr senátorova zmizelého syna.

Jamie se donutila nadechnout z plných plic. Nikdy předtím se s Michaelem Brodym doopravdy nesetkala. Na škole byl o dost starší než ona. Zнала ho převážně jako autora novinových článků. Po bratrově návratu musela opustit školu a rodiče je oba izolovali od pozornosti médií.

Třesoucími se prsty odemkla dvojitou západku a otevřela dveře.

Michael si oddechl, když zaslechl posouvání západky. Nevěděl, jestli se s ním bude bavit. Vyhrabal na ni všechno, co se dalo. Rodiče byli mrtví a všechny stopy vedoucí k jejímu bratrovi končily ve slepé uličce. Byla Chrisův jediný žijící příbuzný. Jamie Jacobsové bylo devět, když její bratr zmizel, a jedenáct, když se vrátil. Nyní pracovala jako ředitelka jedné z nejhudších základních škol v Portlandu. Doslechl se o ní, že je férová a rozumná. Studenti ji milovali a učitelé na ni pěli chválu. Měla dokonalou zahradu. Perfektně zastřižené živé ploty a řádně prořezané stromy. Tráva nakrátko posekaná a květiny v záhonu úhledně seřazené. Prohlížel si záhonek. Fialová květina, žlutá květina, fialová, žlutá. Všude stejné. Proč to trochu nepromíchala? Vypadalo to... až moc dokonale.

Dveře se otevřely a Michael se otočil k ženě za nimi.

Až moc dokonalá.

Ve světle zelených očíh, upírajících se na něj, se zrcadlil strach a úzkost. Dlouhé černé vlasy měla stažené do culíku, jen pár neposlušných vlnitých pramínků jí rámovalo tvář. Ale jakou tvář! Připomněla mu osudové krásky ze starých filmů. Ty, které ovládly plátno majestátní aurou, sotva vstoupily před kameru. Ty, jež hrály role

královen a císařoven. Skvostné ženy. Jako Sophia Loren... ale se světlýma očima. Byla vysoká, skoro tak vysoká jako on. Téměř nemusel sklopit pohled, když se jí díval do očí, a ani by nemusel příliš sklonit hlavu, kdyby ji chtěl... *A sakra*. Zamrkal a všiml si, jak stín ostrážitosti znenadání překryl úzkost v jejích očích. Černé tílko odhalovalo pěkně tvarovaná ramena, která mohla být výsledkem trávením času v posilovně, ale i práce na zahradě. Byla kus; zajímavý mix sportovkyně a hraběnky.

Všechny nacvičené otázky se mu vypařily z hlavy.

Proč takhle nevypadala i ředitelka jeho základní školy?

Nepatrně zvedla bradu a on v tom gestu rozpoznal důvěrně povědomou zarputilost. Přesně takhle vypadala Lacey chvíli před tím, než s ním vytřela podlahu.

„Co se stalo s těmi dětmi?“ vyštěkla. „Co našli? Kde to je? Byl jste –“

„Zadržte,“ zvedl ruce, neschopen zpracovat otázky proudící z těch neskutečně nádherných rtů. „Můžu jít dovnitř?“

Zavřela pusu a otevřeně si ho přeměřila od hlavy k patě, jako kdyby ho odhadovala na kolo nebo dvě v boxerském ringu. Její pravá ruka vklouzla do kapsy a něco sevřela. Postřehl, jak se jí svaly na předloktí napjaly. Co tam asi měla?

Ustoupil o krůček zpět.

„Ukažte mi znovu ten průkaz. A řidičák,“ přikázala trochu klidnějším hlasem, který nedával prostor pro neuposlechnutí. Musí být skvělá ředitelka.

Podal jí novinářský průkaz a zalovil v kapse pro peněženku. Posměšně si odfrkla při pohledu na kožené pouzdro, narvané k prasknutí. Půl minuty se prohraboval nepořádkem.

Kde má, do háje, řidičák?

Natáhla ruku a hbitě vytáhla řidičský průkaz ze štosu účtenek a ohnutých vizitek. Držela oba průkazy v levé ruce a pečlivě studovala nejdřív je a potom zase Michaelovu tvář. Podala mu je zpátky a on si všiml, že pomalu vyndala pravou ruku z kapsy.

„Můžu se zeptat, co máte v té kapse?“ Pokynul hlavou k její ruce, zatímco zápolil s obsahem peněženky a snažil se ho urovnat. Usmála se a srdce mu poskočilo. *Bože, to je kočka.*

„Peprák,“ odvětila nevzrušeně.

Ruce mu zamrzly. „A to byste na mě použila?“

„Ano.“ Další klidný, skvostný úsměv. „Kdyby bylo třeba.“

„A teď jsem v bezpečí?“ Sledoval její plné rty. Momentálně byla filmovou královnou skládající zbraň. Sevřel se mu žaludek. Ale nebyl to špatný pocit. Krucinál, vlastně to byl fantastický pocit!

„Možná.“ Přimhouřila úžasné oči. „Co přesně ode mě chcete?“

Dvacet čtyři hodin v mojí posteli. Ne. Čtyřicet osm.

Kde se to ve mně, k čertu, bere? Vytrásl myšlenku z hlavy.

„Jenom si promluvit.“

„Aha. To už jsem někde slyšela.“ Další stín podezření v očích, třpytících se jako zelené drahokamy.

„Ne, doopravdy. Chci si jen –“

„Jenom si vás dobírám.“ Rty jí cukaly, když ustoupila, aby mohl projít dovnitř.

Michael si oddechl. Byl dost vyvedený z míry. „Nehraj si se mnou, princezno,“ zamumlal a vkročil do královského doupěte.

Jamie se zhluboka nadechla, když kolem ní reportér vešel do klimatizovaného domu. Aroma lehce zpoceného muže ji pošimralo v nose a probudilo její smysly. Posunkem ukázala ke kuchyni a on přikývl, vstoupil do prosluněné místnosti a opřel se zády o kuchyňskou linku před mikrovlnkou. Založil ruce na prsou a probodával ji temně zelenýma očima.

Zamračila se. Stál na jejím místě.

Kuchyň se najednou zdála menší než obvykle. Michael Brody nebyl bůhvíjak mohutný chlap. Byl štíhlý, ale vysoký, a měl široká ramena, která zdánlivě zabírala příliš mnoho místa. Působil klidným, vyrovnaným dojmem. Páteř jí ztuhla pod tíhou frustrace; cítila se zastrašená ve vlastní kuchyni. Pohodila bradou.

„Dáte si něco k pití?“

Zavrtěl hlavou a ona sáhla po orosené plechovce dietní coly. Nervózně usrkla a ucítla, jak ledová kapka přistála na jejím hrudníku a začala jí stékat pod tílko. Jeho pohled sjel po cestičce, kterou kapka zanechala na kůži.

Jamie si otřela hrudník a Michael obrátil oči nahoru k nevraživému výrazu v jejím obličejí. Nevinně zamrkal.

„Co se stalo?“ zeptala se.

Začal vyprávět; hrudník se mu prudce zdvihal a tvář zkameněla.

S hrůzou naslouchala vyprávění o událostech onoho rána, na pití úplně zapomněla.

„Jedno dětské tělo chybí?“ zašeptala. *Všechny ty kosti. Pohřbené takovou dobu.* Oči jí pálily.

Michael zasmušile přikývl. „Nenašli mého bratra... tedy, žádný nálezu mu neodpovídá a jedny ostatky chybí... dětské ostatky.“

Jamie zavřela oči. Čím si asi musel procházet? Strašlivá situace pro celou rodinu neměla konce. „Je to tak dlouho...“

„Kde je Chris?“ přerušil ji Michael.

Jamie se kousla do rtu. Poslední, co by si Chris přál, bylo, aby ho opět naháněla média. „Nemyslím, že bude chtít mluvit s novinářem.“

Michael uvolnil ruce založené na prsou a naklonil se k ní. „Nejsem tu jako novinář. Jsem tu jako bratr, který má spoustu otázek.“

Jamie zakroutila hlavou. „Chris si toho moc nepamatuje. Měl vážné poranění na hlavě a doktoři si myslí, že zablokoval všechny vzpomínky. Nikdy se mu nevrátily.“

„To tvrdí on.“

Jamie práskla plechovkou na linku. „Vypadněte.“

Michael si promnul rukou čelo. „Do háje. Omlouvám se. Nemyslel jsem to tak. Jen to potřebuju slyšet od něj.“

Jamie ukázala na dveře, před očima rudo. „Ven.“

Setkali se očima a žaludek se jí jemně zhouplnul. Z Michaela Brodyho sálal testosteron na dálku a dorážel na její hormony. Napřímila se.

„Mrzí mě, co se stalo vašemu bratrovi. Jsem si jistá, že je jen otázkou času, kdy najdou i jeho tělo.“

Při pohledu na Michaelův prázdný výraz se jí sevřelo srdce. Neměla v úmyslu působit jako taková mrcha. V hlavě ta slova zněla líp.

Odsunul se od linky, se sklopenýma očima prošel těsně kolem ní a nechal za sebou ten slunečný odér. „Rád jsem vás poznal, slečno Jacobsová. Jistě se brzy znovu setkáme.“

Jamie popadla dech a otočila se, aby ho následovala, ale už byl venku z domu a kráčel pryč. Zastavila se s jednou rukou na rámu dveří a sledovala ho, jak nastupuje do černého range roveru zaparkovaného u chodníku. Odjel tak rychle, že div nespálil gumy.

Jamie vydechla a opřela se o rám dveří.

Skvělý. To šlo jako po másle.

Michael zastavil na konci ulice mimo dohled Jamiiných oken, stiskl tlačítko na telefonu a vytočil číslo svého neocenitelného zdroje v telefonní společnosti.

„Grace? Tady Brody. Ta adresa, jak jsem ti předtím dal... Volal z ní někdo během posledních pár vteřin?“

Zamračil se a načmáral číslo na zadní stranu ubrousku. „Odkud, k čertu, to číslo je?“ Odpověď ho zarazila natolik, že přestal psát. „Opravdu? Kdo by zrovna tam chtěl žít?“

Není divu, že Chrise Jacobse nemohl najít. Zašíval se v jedné z nejodlehlejších částí státu.

„Díky. Jsi zlato. Zjisti o tomhle čísle všechno, co můžeš, jo? Potřebuju vědět, kam jedu. Máš to u mě, Grace. Příště tě zvu na drink.“

Michael cítil, jak se mu do žil vlévá adrenalin. Čas na výlet.

Chris smazal zprávu ze záznamníku, posadil se a hlavou mu vířilo tisíc myšlenek. Vždycky věděl, že tenhle telefonát musí jednou přijít. Teď, když se tak konečně stalo, to bylo skoro zklamání. Prožíval tento okamžik tisíckrát, snil o něm ještě víckrát. Telefonát přišel a odezněl a svět

se stále točil; nezastavil se, jak měl. Spadla z něj obrovská tíha. Už žádné čekání. Je načase uvést kola do pohybu.

Zhluboka nasál sladký vzduch a zaposlouchal se do ticha. V uších mu zněly pouze obvyklé, téměř neslyšné zvuky přírody. Váněk zašustil dlouhou trávou kolem jeho domku. Žádné burácení motorů aut, žádný hluk civilizace. Přesně jak to mělo být.

Deset let při každém zazvonění telefonu nadskakoval leknutím. Bude to tenhle hovor? Bude připravený, až přijde? Možná, že nikdy nepřijde. Plány měl přichystané už několik let. Kontroloval a překontroloval je každých pár týdnů. Zas a znovu nad nimi hloubal a snažil se přijít na způsob, jak to udělat, aby je vůbec nemusel realizovat. Avšak žádná cesta ven neexistovala. Věděl, že jestli ten hovor přijde, nebude mít na vybranou a bude muset jednat.

Obraz Přízraku prolétl jeho vzpomínkami a on ho vyhnal z hlavy. Přízrak znamenal neúspěch a Chris neúspěšný nebude. Přízrak ho už dlouho strašil ve snech. *To nejsou sny, to jsou noční můry. Mučivé, bolestivé noční můry.*

Otočil se k laptopu a zadal do vyhledávače stejná slova jako obvykle. Nic. Jak to, že přišel telefonát před počítačovým varováním? Zavrtěl se na židli, obočí lehce svráštělá překvapením. Každý, kdo se jen trochu vyznal, mohl na internetu najít vše, co potřeboval. Každý, kdo se vyznal víc, mohl s těmi informacemi nakládat, jak se mu zachce. Jako on. Počítače vrněly pod jeho prsty, jejich jazyk mu byl skoro stejně blízký jako angličtina. Nebo španělština. Měl nastavená upozornění na mnoha frázích a jménech, ale o žádné z nich za posledních dvacet čtyři hodin nikdo nezavádil. Zítra to bude jiné. Ten příběh bude všude. Kurzor zablikal. Pokoušel ho, aby to zkusil znovu. Chris zavřel laptop.

Z druhého konce bungalovu k němu dolehlo tiché zakašlání. Chris potichu prošel chodbou, zastavil se a otevřel dveře do ložnice. Brian se ani nepohnul. Chris pozoroval siluetu svého syna pod tenkou pokrývkou a slyšel, jak chlapec měkce oddychuje do večerního šera.

Srdce se mu sevřelo a on si mimoděk přejel rukou po čelisti. Pod kůží ucítil nepatrný výstupek na kosti, která se nikdy pořádně neza-
hojila. Jeho syn nebude nikdy trpět. Nikdy nepozná hrůzy, jakých
jsou dospělí schopni se dopustit na dětech. Pozná jen lásku a mír. Tu-
hle přísahu si opakoval každý den, každý den po celých osm let, co byl
jeho syn na světě.

Změní se to teď?

KAPITOLA PÁTÁ

„Já už to nechci dělat,“ zavrtěl hlavou detektiv Ray Lusco, pohled zaborený do kávy z bistra. „Nevím, jestli se dokážu podívat do tváře dalším vystresovaným rodičům. Do prdele. Přijdu si jako padouch.“

Mason souhlasně přikývl. Jediné, co je horší, než mluvit s rodiči o smrti jejich dítěte, je být tím, kdo jim tu strašnou zprávu doručí. Což bylo přesně to, co on i Ray celý den dělali. Rodiče byli informováni o nálezů už včera, ale až dnes obdrželi konečné důkazy. Většina z nich se dávno smířila s faktem, že se jim dítě nikdy nevrátí, ale rodiče devítiletého Davida Doublera stále věřili, že se ztracený syn jednoho dne zčistajasna objeví na prahu jejich domu.

Detektivové obeznamovali rodiče se smutnou skutečností v Ústavu soudního lékařství. Nářek i odevzdanost byly na denním pořádku. Dokud nepřišli „pochybovači“ Doublerovi. Přinesli maličké rentgeny synových zubů. Dvacet let staré rentgeny, které si matka schovávala pro případ, že bude tělo jejího syna jednou objeveno. David Doubler starší zpochybňoval identifikaci, provedenou doktorkou Campbellovou.

Mason potřásl hlavou. Doubler starší našel v popudlivé odontoložce silného protivníka. Lacey Campbellová trpělivě položila film na podsvícenou obrazovku vedle snímků lebky, které sama pořídila, a udělila otci klidnou lekci o čtení zubních rentgenů. Dokonce i Mason rozpoznal shodu. Avšak Doubler starší stále nesouhlasil. „Všechny dětské zuby vypadají stejně,“ namítal. „Tenkrát měly všechny děti stříbrné plomby.“

Doktorka Campbellová nevzrušeně poukázala na charakteristické bílé obrysy vytvořené stříbrem na prvním páru chlapcových stoliček.

Doubler starší zavrtěl hlavou. Ani to mu nestačilo. Vtom vstoupil do místnosti vrchní soudní lékař. Doktor James Campbell ihned poznal, že si jeho dcera za chvíli začne zoufalstvím rvát vlasy.

„Tohle by mohlo pomoci.“ Šedovlasý lékař napřáhl k rodičům ruku s igelitovým sáčkem. „Poznáváte to? Našli jsme to u ostatků dítěte, přibližně v oblasti krku.“

Paní Doublerová pohlédla na stříbrnou šňůrku v sáčku a okamžitě propukla v pláč. Mason ztěžka polkl. Tvar přívěsku na řetízku mu byl důvěrně známý. Jeho syn nosil podobný řetízek několik let, když mu diagnostikovali dětskou cukrovku.

Ray usrkl kávu. „Díky bohu, tenhle byl poslední.“

Mason mlčel. Ray se mylil. Musí tu být ještě jedno tělo. Jeden chlapec se stále nenašel a Mason se už s jeho rodiči setkal.

Doktorka Brodyová byla silná žena. Věděla, že se jí syn nevrátí; senátorem si Mason tolik jistý nebyl. Senátor měl zarputilý výraz podobný panu Doublerovi.

„Něco tady nehraje. Proč by jedno tělo bylo někde jinde? Proč nejsou všechny na farmě?“ zeptal se Ray.

Mason zamíchal kávu. Měl na věc stejný názor. Instinkt mu říkal, že tady něco nesedí.

Dvě minuty seděli mlčky a nechávali rozhovory ostatních návštěvníků restaurace plynout kolem sebe.

„Včera večer jsem přišel domů a objal obě děti.“ Ray měl kluka a holku, oba mladší třinácti let a oba to Masonovi nandali ve videohráčích pokaždé, když přišel na návštěvu. Ray se mu díval zpříma do očí. Většina policajtů by ta slova zamumlala do kafe. Ray ne. Velký chlapík se nikdy nezdráhal dát najevo emoce, jednalo-li se o jeho děti nebo sexy manželku.

Ray na něj hleděl s očekáváním.

„Hm, já jsem Jakeovi zavolał.“ Mason překonal nutkání podívat se z okna a opětoval Rayův pohled. Včera měl co dělat, aby z pubertálního syna vytáhl kloudnou větu. Nejdřív telefon zvedl Jakeův nevlastní

otec. Mason by radši hovořil se svým urologem než s veselým supertátou. Tomu chlapovi se v životě dařilo všechno, co Mason pokazil. A měl jeho manželku a dítě. *Bývalou manželku.*

Mason měl tak akorát mraženou pizzu a prázdnou postel.

Rayův telefon zazvonil a Mason s úlevou vydechl. Všiml si výrazu v Rayových očích. Výrazu, který prozrazoval, že Rayova žena Jill plánuje pro Masona další rande naslepo. Jill se mu pravidelně snažila někoho dohodit, ale Mason se z toho vždy vymluvil, což nebylo lehké, vzhledem k tomu, že Jill dříve pracovala jako právní zástupkyně.

„Kde to je?“ Rayův hlas přeskočil o oktávu. „Myslí, že je to ono? Jak daleko?“

Masonovi přejel mráz po zádech, když sledoval Raye, jak čmárá do svého všudypřítomného bločku. Něco velkého. Mason to cítil.

„Do prdele. No do prdele!“

Mason se zarazil. Ray málokdy mluvil sprostě.

Ray odsunul telefon od úst a se vztekem v očích zašeptal k Masonovi: „Myslí, že našli místo, kde držel ty děti. Předtím...“

Mason přikývl. *Předtím, než je zabil.*

Jamie studovala kalendář na svém kancelářském počítači a klepala sandály do rytmu tlumené vážné hudby vycházející z reproduktorů. Ještě dva dny. Pak odsud na týden vypadne. Včera večer nedokázala nečinně sedět, a tak vyzkoušela na zdech ložnice tučet vzorků barev. Přesto se jí nedařilo vyhnat z hlavy myšlenky na smutné místo činu. Otevřela vzorník barev z obchodu. Kolik odstínů béžové existuje? Cappuccino, pšenice, písek, havajský písek...

Zastavila se na tmavě zelené. Lesní zelená by se skvěle hodila k jejím dřevěným podlahám a ke koberečkům. Zaklapla vzorník a odhodila ho na hromádku s poštou. Příliš mnoho možností. Proč nebyla schopná učinit jednoduchá rozhodnutí? Se stejným problémem se setkávala ve zmrzlinářství *Baskin-Robbins*. Prostudovala popisky i vzhled

všech příchutí alespoň dvakrát, než se pro nějakou rozhodla. A stejně pokaždé skončila u mátové s kousky čokolády.

Odkašlala si a její pohled spočinul na vysoké postavě stojící ve dveřích. Srdce se jí zastavilo.

„Prokristapána!“ křikla rozčileně na Michaela Brodyho, který se drze opíral o zárubeň. „Jak dlouho tam stojíte?“

Smaragdové oči zajiskřily. „Dost dlouho na to, abych věděl, že se nemůžete rozhodnout pro jednu barvu.“ Jemně nadzvedl koutky rtů a Jamie zhluboka naztáhla vzduch do plic. Byl vysoký a snědý, ruce i nohy měl štíhlé a vypracované. Přistihla se, že na něj zírá, zamrkala a rychle obrátila pohled zpátky k jeho tváři. A už zase zírala, tentokrát na světle hnědé vlasy se sluncem vyšisovanými pramínky, takovými, za které její kamarádky platily majlant. Není fér, aby chlap měl od přírody tak sytou barvu očí a zatraceně dlouhé černé řasy, které ji jen podtrhovaly. Jamie pomyslela na všechny ty tuby černé řasenky, které v životě koupila.

„Co tady děláte?“

„Pořád hledám vašeho bratra.“ Popošel blíž, aby si prohlédl perfektně uspořádanou plochu na jejím monitoru.

Jamie se postavila. Michael využíval své výšky a tyčil se nad jejím pracovním stolem. Nepochybně měl spoustu fyzických triků, jak dostat odpovědi ze svých obětí... tedy vlastně dotazovaných.

„Já vám neřeknu, kde se můj bratr nachází. Nemá rád tisk a přeje si, abyste ho nechali na pokoji.“

Michael stiskl rty a naklonil se dopředu s dlaněmi položenými na stůl. „Kolik si toho pamatuje?“

„Nic,“ odsekla a ustoupila o krok zpátky. Opřela se o parapet okna.

„Mluvila jste s policií?“

„Volali včera v noci.“

„Callahan?“

Jamie se napřímila. Znal se s detektivem, nebo si z ní jen utahoval?
„Ano.“

„Dnes jste s ním ještě nemluvila?“ Ledově zelené oči ji napjatě sledovaly.

Zavrtěla hlavou a žaludek si jí bolestivě stáhl. „Co se stalo?“

„Jak dlouho chodil váš bratr na terapii po tom, co se vrátil?“

Jamie nasála vzduch do plic. „Ven.“

„Mučil ho, že? Nejspíš dlouho trpěl nočními můrami.“

Cívěla na něj. „Proč tohle děláte?“

Michaelův pohled změkkl a ona z něj nemohla spustit oči. „Nesnažím se být zlý. Snažím se pochopit, jak váš bratr přemýšlí. Našli místo, kde byly pravděpodobně vězněny ty děti. Jsou tam důkazy... Možná kdyby to váš bratr viděl, tak by se mu vrátily některé vzpomínky.“

Co tam bylo? Co policie našla? *Ach, Chrisi...*

„Ne. Neměl by to vidět. To mu neudělám.“ Chrisovy výkřiky jí zněly v hlavě. Kolikrát ji vzbudily uprostřed noci? Tělo se mu zahojilo, ale mysl... Jeho mysl nikdy nebyla jako předtím. Její starší bratr, veselý a plný humoru, se nikdy nevrátil.

„Kde je?“ zeptal se Michael klidně, ale důrazně.

„Řeknu vám to samé, co jsem řekla policii,“ odsekla Jamie. „Mám telefonní číslo. Nechám zprávu na záznamníku. Někdy mi zavolá zpátky nebo pošle sms, ale vždy mě kontaktuje ze skrytého čísla, takže to nejspíš nebude totéž číslo, na které volám.“

„Vrátil se domů, když rodiče zemřeli při autohavárii?“

Jamie ztěžka polkla. „Ne. Myslím, že ne.“

Michael strnul. *Jako dravec, který spatřil kořist*, pomyslela si. Chytil ji za slovo. „Myslíte, že ne? Byl tady, nebo ne? Jak je to dlouho od té nehody? Dva roky?“

„Dva a půl.“ Z koutků očí jí vytryskly slzy.

„Byl tady?“

„Neviděla jsem ho...“

„Ale...?“ Nespouštěl z ní pohled.

„Ale vím, že někdo byl v domě rodičů. Zmizely některé fotografie. A na kuchyňské lince byla skica.“

„Skica? Jako nějaká kresba?“

Jamie přikývla.

„A policii jste neřekla, že v domě někdo byl?“

„Nikdo se tam nevloupal. Ten člověk měl klíč. A podle té skici jsem poznala, že to byl Chris.“

„Jak to? Co nakreslil?“

Jamie pokrčila rameny. Nebylo to žádné tajemství, matná kresba visela zarámovaná na zdi její ložnice. „Pohoří. Potom, co se vrátil, často kreslil. Hlavně hory a pláže. Jako součást terapie...“ Její hlas zeslábl.

„Na pohřbu jste ho neviděla? Nespojil se s vámi?“

„Neviděla jsem ho od doby, co odešel,“ zašeptala. Stará rána na srdci se znovu otevřela.

„Jak je to dlouho, co opustil město?“

„Bude to deset let.“

Obličejem mu prolétl překvapený výraz. „Neviděla jste bratra deset let?“

Jamie zavrtěla hlavou.

„To je idiot.“

Trhla sebou. „Nenazývejte ho tak. Nemáte ponětí, co prožil.“

„Vy jste si také leccím prošla. Zemřeli vám rodiče a on se ani neukázal? To mi přijde sobecké. Hodně sobecké.“

„On... To bylo v pořádku. Nevadilo mi to. Chápu ho. Po všem, čím si prošel... Zařídila jsem všechno okolo pohřbu.“

Michael se na okamžik odmlčel a upřeně se na ni díval. „Věřím, že jste si poradila.“

Jamie zvedla hlavu. „Jak nejlíp to šlo.“

Opět se odmlčel. Jamie bezmála slyšela, jak se v jeho mozku otáčí závitky a ozubená kola.

„Proč se neukázal? Co před vámi schovává?“

Jamie si přešla rty jazykem. „Je samotář. Nemá rád, když na něj lidi mluví nebo zírají. Vždycky byl takový. Od doby, co se vrátil. Jeho tvář... jeho tvář nebyla v pořádku. Měl zlomenou čelist...“ Její hlas se

zlomil. „... a popáleniny a řezné rány, které se nikdy nezahojily. Ani po všech těch plastických operacích. Neměl rád, když na něj lidi zírali.“

„Teď už je dospělý.“

„Nemyslím, že to něco mění. Odešel hned po maturitě.“

„Rodiče ho pustili jen tak?“

„Nepokoušeli se ho zastavit. Víceméně ho nechali dělat všechno, co ho těšilo. Prošel si peklem. Nemohl nám říct jakým, ale v noci...“
Jamie stiskla rty.

„Noční můry? Výkřiky?“

Přikývla.

„Myslíte, že s tím stále bojuje?“

„Myslím, že kdyby s tím nebojoval, tak by se vrátil domů.“ Jamie konečně odtrhla pohled od těch zelených očí. *Proč mu tohle všechno vypráví?*

„Možná by mu pomohlo postavit se tomu čelem. A nechat to za sebou.“

„Dlouho chodil na terapii. Fyzioterapii i psychickou a emoční terapii. Ale hloupý není.“

Michael zamrkal. „Jistěže ne. Nic takového jsem neřekl.“

„Je chytrý. Chris byl nejinteligentnější dítě na škole. To, že dostával špatné známky, neznamenal, že byl hloupý. Byl dost chytrý na to, aby dostal stipendium na vysokou. Nebo na uměleckou školu. Jeho malby jsou úžasné! Vždycky mi pomáhal s domácími úkoly, to zvládal mávnutím ruky. Byl jen znuděný.“

Michael na ni němě zíral. Její vyprávění ho očividně překvapilo. Předtím z ní horko těžko tahal odpovědi, a najednou sama od sebe takhle spustila. Jamie několikrát zamrkala. Chtěla, aby Michael věděl, jak inteligentní Chris je. Nechtěla, aby si myslel, že je bláznivý poustevník, žijící v lesní chýši a spřádající plány na zničení civilizace. Takový Chris nebyl. Byl hodný a bystrý a nedokázal ovlivnit fakt, že některé věci moc prožíval. Potřeboval být daleko od lidí. Potřeboval klid. Města na něj byla příliš rychlá. Potřeboval žít vlastním tempem

a pracovat někde, kde docení jeho talent a nebude zavřený mezi stěnami kanceláře. Chris žil a dýchal počítači. Pracoval na volné noze. Jeho klienti se s ním nikdy nesetkali tváří v tvář. Komunikoval se světem pouze prostřednictvím kyberprostoru.

Alespoň jí to tvrdil.

Jamie přesně nevěděla, čím se její bratr živí. Bavili se jen o obecných věcech. Nic konkrétního. Už dávno se naučila neklást žádné otázky.

„Když jsem včera odešel, volala jste do východního Oregonu. On tam žije?“ zeptal se Michael.

Jamie vyvalila oči a krev se jí nahrnula do obličeje. Narovнала páteř. *Jak to, k čertu, udělal?* „Není to nezákonné?“ vyhrkla. „Jak je možné, že vám tohle prochází?“ Co všechno o ní dokázal zjistit? A o Chrisovi?

Michael ledabyle založil ruce na prsou. „Je to má práce.“

„Dost pochybuji o tom, že porušování zákona je *vaše práce*. To je nestydaté... strkat nos do soukromí ostatních. Já a můj bratr nejsme součástí *vaší práce*.“

Obrátil oči ke stropu a dlouze vydechl. „Ne, to nejste. Ale já se dvacet let vyrovnávám se ztrátou bratra a toto je první skutečná stopa. Budu ji sledovat tak dlouho, dokud to půjde.“ Upřel na ni temný pohled, studený jako žula. „Omlouvám se, že strkám nos do cizích záležitostí, ale v téhle situaci je mi to dost ukradené.“

Pohřešovaný bratr. Projela jí vlna pochopení a zároveň provinilosti. Doteď cítila, že část Chrisovy osobnosti se nikdy nevrátila.

„Já nevím, kde je,“ řekla tiše Jamie. „Že by se mohl nacházet ve východním Oregonu, to slyším poprvé.“ Nestyděla se, že ví o bratrovi tak málo. Chris to tak chtěl. Tvrdil, že je to pro její vlastní dobro.

Což ani trochu nedávalo smysl.

Michael letmo pohlédl na hodinky a Jamie sledovala, jak se při otočení zápěstí zavlnily svaly na jeho opálené paži.

Bože.

Otočila se k němu zády a zadívala se z okna. Nebude na něj zírat. Obrátila pozornost k prázdným houpačkám na dětském hřišti, ale

vtom si v odrazu okna všimla, že k ní Michael přistupuje blíž. Bleskově se otočila s rukama založenýma na prsou a on se zastavil.

Zvedl koutek rtů. Věděl, že ho pozorovala, i když k němu byla zády. „Chystám se na místo nálezu ostatků. Chcete se přidat?“

Jamie se otřásla. „Proboha, jen to ne. Nechci vidět, kde...“

Všechny ty děti.

„Mám člověka, který se snaží zjistit přesnější pozici toho telefonního čísla. Doufám, že mě co nejdřív přivede na stopu. Rád bych věděl, do které části východního Oregonu se mám vydat.“

„Pojedete na druhou stranu státu? Strávíte sedm hodin za volantem?“ vypálila otázky rychle za sebou. Zbláznil se? Jejího bratra nikdy nenajde.

Svraštil čelo. „Samozřejmě. Jak jinak bych si s ním promluvil? Uvítal bych na cestě společnost. Pravděpodobně bude mé návštěvě víc nakloněn, když pojedete se mnou. Ledaže byste ho přesvědčila, aby si se mnou promluvil po telefonu.“

Jamie zavrtěla hlavou. Chris si zasloužil soukromí. „I policii jsem řekla, že ho nedokážu přesvědčit, aby s nimi hovořil.“ Hořce se zasmála. „Chris asi věděl, co dělá, když mi neprozradil, kde žije. Vůbec jsem policii nepomohla, a ani jsem jim nemusela lhát. Vždycky říkal, že nevědomost je pro mé vlastní dobro.“

„Cože? Co tím myslíte?“ Michaelovi se v očích znovu zableskl pohled dravce. Jamie z něj nemohla odtrhnout zrak. Je možné, že mu ztmavly oči?

„Vždycky říkal, že je v mém zájmu, abych nevěděla, kde ho hledat. Až teď jsem pochopila, co tím myslel.“

Jamie opět sledovala, jak za těma nádhernýma očima intenzivně pracují mozkové závity.

Přerušil okamžik tím, že se podíval se na hodinky. „Potřebuju si zavolat. Získal jsem číslo na šerifa z oblasti, kde si myslím, že se váš bratr nachází. Vyrážím. Máte poslední možnost jet se mnou.“ Vyslal k ní významný pohled, ze kterého sálal žár.